ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. P.,** zastoupený JUDr. Štefánií Fajmonovou, advokátkou se sídlem V Lískách 1065/31, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2017, č. j. 22 A 45/2015 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2014, č. j. OD/1811/14/IR, Městský úřad Žďár nad Sázavou, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona v návaznosti na § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“). Dále byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona v návaznosti na § 36 odst. 1 a § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb. Uvedených přestupků se dopustil tím, že jako řidič řídil vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem nebyla umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“), a užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky

stanovené zvláštním právním předpisem, neboť nebylo možné prokázat technickou způsobilost vozidla k provozu na pozemních komunikacích. Za přestupky mu byla uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), a v souladu s § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu, pokuta v částce 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

[2] Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2015, č. j. KUJI 38315/2015, sp. zn. OOSČ 1161/2014 OOSC/396/PK, Krajský úřad kraje Vysočina (dále jen „žalovaný") zamítl odvolání žalobce a potvrdil shora uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 2. 2017, č. j. 22 A 45/2015 – 44.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na to, že je nesporné, že se žalobce dopustil jednání, které je mu správními orgány vytýkáno, což ostatně ani nepopíral. Skutkový stav byl řádně a spolehlivě zjištěn a nevyvstávají o něm žádné pochybnosti. Správní orgány se nedopustily ani pochybení v právním hodnocení zkoumání odpovědnosti žalobce za popisované přestupky. Jednání žalobce naplňovalo formální znaky přestupků a rovněž jím byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti do té míry, že byl naplněn i materiální znak přestupků. Pokud se týká sankčního postihu, žalobcem uplatněné námitky v podobě okolností, motivů a důvodů byly správními orgány řádně zohledněny v intencích § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a sankční postih byl uložen při spodní hranici zákonného rozmezí.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Krajský soud se řádně nevypořádal s žalobní námitkou týkající se technického stavu motorového vozidla, když stěžovatel od počátku tvrdil, že vozidlo bylo technicky způsobilé k jízdě na pozemních komunikacích. Ostatně předmětné vozidlo nevykazovalo ani při jeho zakoupení žádnou závadu, která by ohrožovala bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Vozidlo bylo zakoupeno jako způsobilé k provozu na pozemních komunikacích a technickou prohlídkou na středisku STK rovněž nebyly zjištěny žádné vady vozidla, které by bránily jeho provozu na pozemních komunikacích.

[7] Krajský soud nedostatečně vyhodnotil společenskou nebezpečnost, zejména pak otázku chráněného zájmu společnosti, který byl v posuzovaném případě údajně dotčen. Zcela přehlédl, že jízda motorovým vozidlem byla uskutečněna za účelem zajistit registraci motorového vozidla u příslušného obecního úřadu, tedy nikoliv za účelem běžného provozu. Tímto jednáním stěžovatel nemohl ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nemohl ohrozit zákonem chráněný zájem ani se dopustit společenské

nebezpečnosti takového stupně, za který by bylo namístě uložit takto přísný trest. Navíc šlo o výjimečnou situaci, kterou stěžovatel hodnotil jako občanskou výpomoc svému známému.

[8] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nebylo možné zjistit, zda se jedná o vozidlo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel předložil policistům veškeré doklady od vozidla, mimo jiné i nabývací tituly a doklad o technické prohlídce motorového vozidla u střediska STK. Z těchto dokladů bylo postaveno najisto, o jaké vozidlo se jedná a jaký je jeho technický stav. Dokonce bylo možné zjistit i prodejce, který při jeho prodeji vyhotovil zvláštní registrační značku, za jejíž správnost odpovídá.

[9] Sankce uložení pokuty ve výši 5 000 Kč a k tomu zákaz řízení motorového vozidla na dobu 6 měsíců není podle stěžovatele adekvátní vytýkanému jednání.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal především na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí, které považuje za souladné s právními předpisy, a ztotožnil se s argumentací krajského soudu. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel řídil dne 15. 9. 2014 v 15:30 hodin v obci Budeč neregistrované osobní vozidlo zn. Fiat Multipla bez umístěné registrační značky, neboť vozidlo bylo opatřeno na zadní části vozidla pouze zvláštní registrační značkou X pro jednorázové použití s omezenou platností, na níž však nebylo vyznačeno datum platnosti a razítko prodávajícího. Dále ze spisu vyplývá, že Stanice technické kontroly Nové Veselí dne 15. 9. 2014 provedla technickou prohlídku předmětného vozidla a téhož dne vydala „technický protokol pro schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla k provozu na pozemních komunikacích“ s platností do 15. 10. 2014. Dne 16. 9. 2014 bylo předmětné vozidlo přihlášeno k registraci u příslušného registru vozidel Městského úřadu Žďár nad Sázavou, kdy bylo vydáno osvědčení o registraci vozidla a přidělena registrační značka.

[14] Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále

jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.

[15] Podle § 21 odst. 4 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů, je na tabulce zvláštní registrační značky pro jednorázové použití s omezenou platností vyznačena platnost registrační značky, která je stanovena na 10 dnů od jejího vydání. Prodejce nebo registrační místo, které tabulku zvláštní registrační značky pro jednorázové použití s omezenou platností vydalo, na ni vyznačí, v místě k tomu určeném, datum vydání. Zápis potvrdí otiskem razítka a podpisem oprávněné osoby.

[16] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupu, nesplní-li nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) téhož odstavce.

[17] Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič mimo jiné povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Technicky nezpůsobilé silniční vozidlo k provozu je definováno v § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., podle nějž je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud mimo jiné provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem.

[18] Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že stěžovatel řídil vozidlo, které nemělo přidělenou registrační značku, přičemž použitá zvláštní registrační značka pro jednorázové použití neobsahovala náležitosti stanovené obecně závazným právním předpisem. Takovou zvláštní registrační značku nelze považovat za platnou, neboť z ní není zřejmé, kdo a kdy ji vydal. Za této situace je třeba vycházet z toho, že stěžovatel v provozu na pozemních komunikacích řídil vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem [viz § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb.] nebyla umístěna tabulka registrační značky. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Tvrzení stěžovatele, že jízdu motorovým vozidlem uskutečnil pouze za účelem výpomoci svému známému zajistit registraci motorového vozidla u příslušného obecního úřadu, pak nemá na výše uvedený závěr vliv. I v případě relativně krátké jízdy ze stanice technické kontroly do sousední obce se totiž bezpochyby jednalo o použití (řízení) vozidla v provozu na pozemních komunikacích, kdy toto vozidlo muselo být podle zákona opatřeno platnou registrační značkou.

[19] Při úvaze o důvodnosti relativně obecné námitky, že za správnost vyhotovení zvláštní registrační značky odpovídá prodejce vozidla, odkazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění rozsudku krajského soudu, které zdůrazňuje význam vyplněných údajů u registrační značky pro jednorázové použití a stěžovateli vytýká, že i jako laik měl vědět, že tato značka neobsahuje potřebné údaje. Kasační námitka pak neústí v závěr, že nebyly naplněny jednotlivé prvky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Nebylo sporu, že stěžovatel řídil vozidlo na pozemní komunikaci, a že vozidlo nebylo vybaveno řádnými registračními značkami.

[20] Stěžovatel namítl, že považuje za nedostatečně vyhodnocené okolnosti týkající se případného snížení nebezpečnosti jeho jednání pro chráněný zájem společnosti. Tato námitka není důvodná. Krajský soud podrobně vysvětlil, s odkazem na příslušnou soudní judikaturu (strana 6 - 7 odůvodnění rozsudku), které okolnosti mohou případně snížit nebezpečnost jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Zdůraznil, že okolnosti vylučující porušení či ohrožení zájmu společnosti musí být hodnoceny v každém konkrétním případě samostatně a nelze paušálně stanovit, že míra nebezpečnosti konkrétního typu přestupku je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku. V konkrétních souvislostech projednávané věci zdůraznil, že takové okolnosti nenastaly. Ve věci nebyla kontrolovanému vozidlu provedena technická prohlídka, jednalo se pouze o technickou prohlídku před schválením technické způsobilosti. Stran státní poznávací značky stěžovateli vytkl, že i jako laik měl vědět, že použitá SPZ pro jednorázové použití nemá vyplněny všechny potřebné údaje. Stěžovatel tyto argumenty po věcné stránce nezpochybňuje, snaží se spíše vysvětlit důvody, pro které se přesto rozhodl vozidlo v dané situaci řídit. Za pohnutku vylučující naplnění materiální stránky přestupku nelze považovat pouhé tvrzení, že stěžovatel vozidlo řídil, aby zajistil registraci vozidla u příslušného obecního úřadu. Splnění všech povinností stanovených právními předpisy k provozování a řízení motorového vozidla je totiž imanentním předpokladem jeho užívání. Bez tvrzení a prokázání konkrétních a individualizovaných specifik konkrétního případu by přijetí argumentu stěžovatele vedlo v případě silniční kontroly k relativně snadné obraně v podobě tvrzení o účelu řízení vozidla. Jinými slovy, míru nebezpečnosti přestupku pro společnost nemůže snížit samo o sobě tvrzení o tom, že pohnutkou k protiprávnímu jednání byla snaha dostát v budoucnu zákonným povinnostem.

[21] Důvodem snižujícím společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele rovněž není bez dalšího to, že měl vozidlo řídit na relativně krátkém úseku. Vzdálenost, kterou stěžovatel dle svého tvrzení s vozidlem ujel předtím, než byl hlídkou policie kontrolován, by případně mohla hrát roli jako podpůrný argument při užití vozidla za specifických okolností vymykajících se běžnému užívání, kdy zájem na rychlé přepravě, byť takto nevybavených vozidlem, převáží při ochraně života, zdraví, majetku a jiných obecně sdílených hodnot, nad riziky vyplývajícími z účasti takového vozidla v silničním provozu. Řádné takové okolnosti však stěžovatel netvrdil. Záměr zajistit registraci vozidla takovou okolností bez dalšího není, ani stěžovatel nepředkládá, proč za dané situace bylo řízení vozidla nevyhnutelné.

[22] Rovněž subjektivní přesvědčení stěžovatele o tom, že vozidlo bylo technicky způsobilé k jízdě na relativně krátkém úseku, nic nemění na závěru, že se stěžovatel přestupků dopustil. Je sice pravdou, že stěžovatel byl zastaven a kontrolován policejní hlídkou tentýž den, kdy byla na předmětném vozidle provedena stanicí technické kontroly technická prohlídka. Podle protokolu o technické prohlídce č. CZ-3733-14-09-0761 a technického protokolu č. 37.33/D/460/09/14 (obojí ze dne 15. 9. 2014), které jsou součástí správního spisu, se však jednalo o tzv. technickou prohlídku před schválením technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla. Nejednalo se tedy o technickou kontrolu, jež by osvědčovala technickou způsobilost vozidla k provozu na pozemních komunikacích. U jednotlivě dovezeného silničního vozidla totiž schvaluje jeho technickou způsobilost obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě písemné žádosti (srov. § 34 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb). Z uvedených skutečností je zřejmé, že stěžovatel dne 15. 9. 2014 při

kontrole nepředložil a ani fakticky nemohl předložit stanovený doklad o schválení technické způsobilosti jím řízeného vozidla k provozu na pozemních komunikacích. Za této situace správní orgány nepochybily, pokud toto vozidlo považovaly za technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Tvrzení stěžovatele, že předmětné vozidlo při zakoupení nevykazovalo žádnou závadu a žádné vady, které by bránily jeho provozu, nebyly zjištěny ani technickou prohlídkou na středisku STK, je proto pro posouzení dané věci irelevantní.

[23] Pokud jde o námitku týkající se neadekvátní výše uložené sankce, je třeba vycházet z právní úpravy platné a účinné v době spáchání přestupků. Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích platilo, že za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.

[24] V posuzované věci byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání dvou přestupků, a to podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu a podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. V případě přestupku podle písm. a) zákon stanoví sazbu pokuty od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. U přestupku podle písm. k) pak sazbu pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud uložil sankci podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný, tedy podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu. Pokuta i zákaz činnosti byly uloženy při spodní hranici zákonného rozmezí, tj. v nejnižší možné výši, když od uložení sankce nebylo možné v rozhodnutí o přestupku upustit (srov. § 125c odst. 8 téhož zákona).

[25] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud na základě řádně zjištěného skutkového stavu shledaly stěžovatele vinným ze spáchání shora uvedených přestupků. Krajský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele zamítl.

[26] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

pokračování

Mgr. David Hipšr
předseda senátu